

Til lovforslag nr. L 85. Betænkning afgivet af Retsudvalget den 20. februar 1997

Betænkning

over

Forslag til lov om forbrugeraftaler, der giver brugsret til fast ejendom på timesharebasis

Udvalget har behandlet lovforslaget i nogle møder og har herunder stillet spørgsmål til justitsministeren, som denne har besvaret skriftligt.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem) lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et *mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse ved 3. behandling*.

Mindretallet bemærker, at barnepigementaliteten efterhånden overskygger ethvert forslag, der kommer fra regeringen. Dette socialdemokratiske pylresamfund, hvor regeringen vil tage hånd om alt og alle i enhver situation livet igennem, kan Fremskridtspartiet ganske enkelt ikke støtte.

Det er et forslag, hvor regeringen vil indføre oplysningspligt, fortrydelsesret osv. Det er som om, at næsten ligegyldigt hvad man vælger her i livet, så skal man have lov til at fortryde hundrede gange og vælge om igen, og det skal endelig ikke koste en eneste krone, at man valgte forkert. Det er nu engang sådan, at når vi ønsker at leve i et frit samfund, hvor man har friheden til at vælge, så må man også tage konsekvensen af sit valg.

Timeshare er en frivillig ordning. Det er frivilligt, om man vil indgå en aftale om en time-

sharelighed. Det er endda sådan, at der er flere, som udbyder disse timesharekontrakter, og dermed kan man jo som forbruger vælge den udbyder, som lever op til de krav, man selv har til, hvad kontrakten skal indeholde, hvilke garantier der skal ligge, og hvis man ønsker at handle med en, hvor man har fortrydelsesret, må man finde en udbyder, der tilbyder præcis det i sin forretning, ellers må man lade være med at handle.

Sagen er, at køberen må sikre sig, at den kontrakt, der bliver indgået, er god nok.

Det må være køberens pligt og ansvar at sikre sig, at kontrakten er korrekt udformet, og hvis man er så naiv, at man på en eller anden ferieø accepterer en kontrakt, der f.eks. er skrevet på græsk, hvor man ikke forstår et eneste ord, og hvor kontrakten er skrevet på bagsiden af et stykke brugt madpapir, så har man selv bedt om at blive snydt. Folketinget kan efter mindretallets opfattelse ikke forhindre folk i at snyde sig selv.

Køberen har friheden til at vælge, om vedkommende vil indgå en kontrakt og i givet fald, hvem man vil indgå kontrakten med, og når man har truffet sit valg, må man også tage konsekvensen af og ansvaret for valget. Der er overhovedet ingen grund til at lave yderligere lovregulering på området, som i forvejen er reguleret via de almindelige bestemmelser i bl.a. straffeloven.